

SĄD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Izba Dyscyplinarna
Prezes Izby Dyscyplinarnej

Warszawa, dnia

7

listopada 2018 roku

D. Prez. 21/18

**Pan
Koen Lenaerts**

**Prezes Trybunału Sprawiedliwości
Unii Europejskiej**

**Sekretariat Trybunału
Rue du Fort Niedergrünwald
L-2925 Luxembourg
Fax (352) 43 37 66**

Dotyczy spraw Sądu Najwyższego w Warszawie o sygn.:

1. III PO 6/18 (notowana pod numerem C-537/18),
2. III PO 7/18 (notowana pod numerem C-585/18),
3. III PO 8/18 (notowana pod numerem C-624/18),
4. III PO 9/18 (notowana pod numerem C-625/18).

W nawiązaniu do mojego pisma z dnia 17 października 2018 roku, o sygn. D. Prez. 15/18, dotyczącego pytań prejudycjalnych, zadanych przez składy orzekające Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w postępowaniach zarejestrowanych pod sygn. III PO 6/18, III PO 7/18, III PO 8/18, III PO 9/18, na które nie otrzymałem od Pana Prezesa odpowiedzi, niniejszym przedstawiam następujące uzupełniające stanowisko w powyższych sprawach.

1. Nie ulega jakiegokolwiek wątpliwości, iż zarejestrowanie i przejęcie do prowadzenia powyższych spraw w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego nastąpiło z oczywistą obrazą przepisów prawa, a to art. 27 § 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.; dalej również jako uSN) – bowiem sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego i z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku – rozpoznawane są w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. Wydział Pierwszy tej Izby rozpatruje w szczególności sprawy sędziów Sądu Najwyższego, a Wydział Drugi odwołań od orzeczeń sądów dyscyplinarnych pierwszej instancji w sprawach sędziów (art. 27 § 2, § 3 pkt. 1 i § 4 pkt. 1 uSN). Zgodnie z art. 79 ustawy o Sądzie Najwyższym sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego oraz sprawy z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku rozpoznaje w pierwszej instancji – Sąd Najwyższy w składzie 1 sędziego Izby Dyscyplinarnej, a w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów Izby Dyscyplinarnej.
2. Podobna sytuacja dotyczy złożonych odwołań od opinii Krajowej Rady Sądownictwa, określonych w złożonych do Sądu Najwyższego środkach odwoławczych jako odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bowiem zgodnie z art. 27 § 4 pkt. 3 uSN to Wydział Drugi Izby Dyscyplinarnej rozpoznaje odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, a art. 77 § 2 uSN wprowadził zasadę, zgodnie z którą Sąd Najwyższy w Izbie Dyscyplinarnej, w sprawach, w których ustawa nie określa składu, orzeka na posiedzeniu w składzie 1 sędziego.
3. Fakt niekwestionowanego działania wbrew przepisom ustawy potwierdzają zdania odrębne wydane w sprawach III PO 8/18 i III PO 9/18. Świadomość braku normatywnych podstaw do podejmowania działań w tych

sprawach potwierdzają także wcześniejsze działania sędziów tej Izby – w szczególności przekazanie w dniu 3 kwietnia 2018 roku szeregu spraw, w tym przykładowo III PO 1/18 do niedziałającej jeszcze Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

4. Sugerowanie Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej w piśmie o sygn. III PO 7/18 (dot. sprawy C-585/18) z dnia 29 października 2018 roku, sygnowanym przez Przewodniczącą Wydziału III Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, iż wzmiankowana w moim piśmie z dnia 17 października 2018 roku, o sygn. D. Prez. 15/18, nieważność postępowania wiąże się z orzekaniem przez niewłaściwą Izbę, a nie – że chodzi o niewłaściwy skład Sądu orzekającego – może być odczytywana jako wprowadzenie Trybunału w błąd, bowiem to właśnie w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydane zostały zdania odrębne, w których jasno wskazano, iż zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z 18 grudnia 1968 r., III CZP 119/68, OSPiKA 1970, nr 1, poz. 4, nieważność postępowania zachodzi w każdym wypadku, gdy skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa. Przepisy prawa określające skład sądu mają charakter ustrojowy, a o ich wadze świadczy właśnie w szczególności sankcja nieważności postępowania w wypadku ich naruszenia (art. 379 pkt 4 k.p.c.). Sprawy dotyczące zatem w szczególności sędziów występujących z powództwem z zakresu prawa pracy powinny być rozpoznane w I instancji w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego w składzie jednego sędziego. Tymczasem zostały rozpoznane w składzie trzyosobowym, co prowokuje oczywisty zarzut nieważności postępowania.
5. Niezależnie od powyższego, zauważyć należy, iż Sąd Najwyższy jest co do zasady sądem, od którego orzeczeń nie przysługuje środek odwoławczy. Specjalna regulacja w tym zakresie przewidziana została dla Izby Dyscyplinarnej, w której wyodrębniono organizacyjnie dwa wydziały, z których

w drugim, z mocy ustawy, rozpoznawane są środki odwoławcze od orzeczeń zapadłych w wydziale pierwszym (o czym wspomniano wyżej). Regulacji takowych co do pozostałych izb Sądu Najwyższego, w tym Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, ustawa nie przewiduje. Brak zatem ustawowej możliwości złożenia odwołania od orzeczeń zapadłych w I instancji w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego oraz zwłaszcza wyodrębnionej organizacyjnie struktury mogącej rozpoznać ewentualnie złożony środek odwoławczy stałby z pewnością w sprzeczności z zasadą dwuinstancyjnego postępowania sądowego, przewidzianą wprost w art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

6. Podkreślić należy, iż wskazane wyżej oczywiście sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa działania podejmowane przez osoby kierujące Izbą Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego oraz składy orzekające w tej Izbie, objęły w szczególności sprawę o sygn. III PO 4/18, tj. odwołanie od opinii Krajowej Rady Sądownictwa, złożone przez sędziego Sądu Najwyższego Józefa Iwulskiego, który w czasie jej złożenia i rozpoznawania piastował funkcję Prezesa Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego. Zgodnie z art. 15 § 1 uSN Prezes Sądu Najwyższego kieruje pracą danej izby. W realiach niniejszej sprawy doszło zatem do sytuacji, w której stroną postępowania stał się Prezes tej Izby Sądu Najwyższego, która w sposób niezgodny z prawem przejęła owe postępowania do własnego prowadzenia, wbrew oczywistej kompetencji innej Izby Sądu Najwyższego w tym zakresie i wiedzy o możliwości i konieczności przekazywania spraw do właściwych izb, a co potwierdzają decyzje podejmowane w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w szczególności w sprawach o sygn. III PO 1/18, III PO 3/18, III PO 11/18, III KRS 10/18, III KRS 11/18, III KRS 12/18, III KRS 14/18, III KRS 15/18, III KRS 16/18, III KRS 17/18, III KRS 18/18, III KRS 20/18, III KRS 21/18, III KRS 22/18, III KRS 23/18, III SPP 15/18, III SPP 16/18, III SPP 17/18,

III SPP 18/18, III SPP 19/18. Sprawa o sygn. III PO 4/18 dotycząca Józefa Iwulskiego – ówczesnego Prezesa Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego została w tej właśnie Izbie odroczona do czasu rozpoznania przez Trybunał Sprawiedliwości pytania zadanego w sprawie III PO 6/18.

7. Zaznaczyć należy, iż wobec odmowy przekazania spraw ustawowo właściwej Izbie Dyscyplinarnej, do sporządzenia przedmiotowego stanowiska wykorzystano informacje zawarte w systemie informatycznym Sądu Najwyższego „Supremus”, w którym to wszakże również nie zamieszczono kompletu dokumentów.

Odnosząc się skrótowo do uwag przedstawionych w pytaniach prejudycjalnych zadanych Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wskazać należy co następuje.

8. Pytanie zadane w sprawie III PO 6/18 jest nieaktualne, albowiem tak Izba Dyscyplinarna, jak i Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych podjęły już działalność orzeczniczą. Niezależnie zatem od bezprzedmiotowości zadanego pytania, pozostaje ono w sprzeczności z faktycznie podejmowanymi wcześniej działaniami polegającymi na przekazywaniu spraw niedziałającym izbom. O ile bowiem w sprawie III PO 1/18 wydano formalne zarządzenie o przekazaniu sprawy, to w kilkuset innych sprawach wpływające pisma przekazano zgodnie z właściwością izb bez formalnego zarządzenia w tym przedmiocie. Należy zatem udzielić także odpowiedzi na pytanie o powód tak wyjątkowego potraktowania indywidualnych spraw sędziów Sądu Najwyższego przez Izbę Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w tym sprawy obejmującej jej Prezesa.

9. Pytanie dotyczące sprawy o sygn. III PO 7/18 w swojej tezie zawiera nieuprawnione stwierdzenie, przedstawione jako pewnik, iż „organ krajowy mający stać na straży niezależności sądów (Krajowa Rada Sądownictwa) (...) z uwagi na ustrojowy model jego ukształtowania oraz sposób działania nie daje rękojmi niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej”. Okoliczności te tymczasem nie zostały stwierdzone przez żaden organ i stanowią jedynie przedmiot dyskusji na terenie Państwa Członkowskiego. Podkreślić należy, iż Krajowa Rada Sądownictwa, podobnie jak w latach ubiegłych, składa się w większości z sędziów, których to do zasiadania w Radzie zgłosili sami sędziowie. Fakt, iż samego aktu wyboru dokonała władza ustawodawcza nie może implikować sugestii o zależności od tej władzy, podobnie jak okoliczności, iż powołanie na każde stanowisko sędziowskie – poczynając od sędziego Sądu Rejonowego, a na sędzim Sądu Najwyższego kończąc – dokonywane jest przez Prezydenta, sprawującego władzę wykonawczą. Żaden z uprawnionych organów – w szczególności sama Krajowa Rada Sądownictwa, Rzecznik Praw Obywatelskich, Sąd Najwyższy czy Prokurator Generalny – nie wniesli o stwierdzenie niezgodności zapisów aktualnie obowiązującej ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 roku (Dz. U. z 2018, poz. 3) z art. 187 Konstytucji RP. Rozwiązania te korzystają zatem, w świetle wieloletniego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, z domniemania konstytucyjności. Indywidualne opinie w tym przedmiocie wyrażane w przestrzeni publicznej nie mogą tego faktu zmienić.
10. Niezrozumiałe są zawarte w pytaniu sugestie, iż brak wcześniejszego doświadczenia sędziowskiego u części powołanych we wrześniu 2018 roku sędziów Sądu Najwyższego może wpływać na ich niezawisłość. Stwierdzić wprost należy, że opinie takie są całkowicie bezpodstawne. Wskazać można bowiem, iż choćby w składzie Sądu Najwyższego orzekającego w sprawie o sygn. III PO 7/18 znajdował się sędzia Sądu Najwyższego powo-

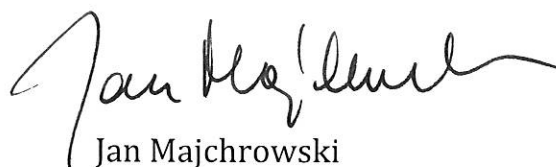
łany na stanowisko sędziowskie po raz pierwszy od razu do Sądu Najwyższego, a także że ostatnim I Prezesem Sądu Najwyższego była Małgorzata Gersdorf, również przed powołaniem na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego niepełniąc służby sędziowskiej. Przepisy dotyczące pełnienia funkcji przez sędziów powołanych do Sądu Najwyższego we wrześniu i październiku 2018 roku są identyczne jak te, dotyczące sędziów powołanych we wcześniejszym okresie czasu. Jakikolwiek zatem insynuacje dotyczące braku niezależności czy niezawisłości części sędziów Sądu Najwyższego, mające wynikać z niezależnej od nich procedury opiniowania i wyboru czy też przeszłości zawodowej (w równym stopniu dotyczącej również starszych stażem sędziów Sądu Najwyższego) są niestosowne i oczywiście nieuprawnione. Odnoszenie się w pytaniu do kandydatur osób finalnie powołanych na stanowisko sędziego opiera się na nierzetelnych doniesieniach medialnych, bez ich weryfikacji, choćby zawartych w oficjalnie wydanym stanowisku przez właściwy organ (<https://www.katowice.pr.gov.pl/rzecznicz-prasowy/komunikaty-rzecznicz-prasowego/286-stanowisko-prokuratury-wobec-tresci-artykułu-prasowego>).

11. Także pytanie pierwsze w sprawach o sygn. III PO 8/18 i III PO 9/18 jest bezprzedmiotowe, a do pytania drugiego odnieść należy także uwagi zaprezentowane wyżej. Niezawisłość sędziowska zapewniana jest w szczególności przez art. 178 ust. 1 Konstytucji i dotyczy wszystkich sędziów Państwa Członkowskiego, niezależnie od procedury i czasu ich wyboru, przy zachowaniu trybu określonego w art. 179 Konstytucji.

Reasumując, wnoszę o przekazanie niniejszego stanowiska oraz mojego pisma z dnia 17 października 2018 roku, o sygn. D. Prez. 15/18, Sekretariatowi Trybunałowi celem przekazania ich do akt postępowań, w których Sąd Naj-

wyższy skierował do TSUE pytania prejudycjalne, w sprawach o sygn. III PO 6/18, III PO 7/18, III PO 8/18, III PO 9/18 (odpowiednio C-537/18, C-585/18, C-624/18, C-625/18, a także zażądanie przez Trybunał Sprawiedliwości do wglądu akt spraw Sądu Najwyższego III PO 4/18, III PO 5/18.

Proszę również o potwierdzenie, że Trybunał Sprawiedliwości jest w dyspozycji zdań odrębnych wydanych w przywołanych wyżej sprawach, w szczególności o sygn. III PO 5/18, III PO 8/18 i III PO 9/18.

Jan Majchrowski

Sędzia Sądu Najwyższego
wykonujący obowiązki
Prezesa Sądu Najwyższego
kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej

Przepisy prawa krajowego

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz. U. z dnia 16 lipca 1997 r. z późn. zm.)

Art. 78.

Każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarzania określa ustawa.

Art. 178.

1. Sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom.

Art. 179.

Sędziowie są powoływani przez Prezydenta Rzeczypospolitej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, na czas nieoznaczony.

Art. 187.

1. Krajowa Rada Sądownictwa składa się z:

- 1) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Ministra Sprawiedliwości, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego i osoby powołanej przez Prezydenta Rzeczypospolitej,
- 2) piętnastu członków wybranych spośród sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych i sądów wojskowych,
- 3) czterech członków wybranych przez Sejm spośród posłów oraz dwóch członków wybranych przez Senat spośród senatorów.

2. Krajowa Rada Sądownictwa wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących.

3. Kadencja wybranych członków Krajowej Rady Sądownictwa trwa cztery lata.

4. Ustrój, zakres działania i tryb pracy Krajowej Rady Sądownictwa oraz sposób wyboru jej członków określa ustawa.

Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 z późn. zm.)

Art. 15. § 1. Prezes Sądu Najwyższego kieruje pracą danej izby.

Art. 27. § 1. Do właściwości Izby Dyscyplinarnej należą sprawy:

- 2) z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego;
- 3) z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku.

§ 2. Izba Dyscyplinarna składa się z:

- 1) Wydziału Pierwszego;
- 2) Wydziału Drugiego.

§ 3. Wydział Pierwszy rozpatruje w szczególności sprawy:

- 1) sędziów Sądu Najwyższego;

§ 4. Wydział Drugi rozpatruje w szczególności:

- 1) odwołania od orzeczeń sądów dyscyplinarnych pierwszej instancji w sprawach sędziów i prokuratorów oraz postanowień i zarządzeń zamykających drogę do wydania wyroku;
- 3) odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa.

Art. 77. § 1. Sąd Najwyższy orzeka w składzie 3 sędziów, chyba że ustawa stanowi inaczej.

§ 2. Sąd Najwyższy w Izbie Dyscyplinarnej, w sprawach, w których ustawa nie określa składu, orzeka na posiedzeniu w składzie 1 sędziego, chyba że Prezes kierujący pracą tej izby zarządzi rozpoznanie sprawy w składzie 3 sędziów.

Art. 79. Sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego oraz sprawy z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku rozpoznaje:

- 1) w pierwszej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 1 sędziego Izby Dyscyplinarnej;
- 2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów Izby Dyscyplinarnej.

**Ustawa z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego
(Dz. U. z 2018 r., poz. 1360 j.t. z późn. zm.)**

Art. 379. Nieważność postępowania zachodzi:

- 4) jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy;

SĄD NAJWYŻSZY

Rzeczypospolitej Polskiej

Izba Dyscyplinarna
Prezes Izby Dyscyplinarnej

Warszawa, dnia 7 listopada 2018 roku

D. Prez. 21/18

**Sekretariat
Trybunału Sprawiedliwości
Unii Europejskiej**

**Rue du Fort Niedergrünwald
L-2925 Luxembourg
Fax (352) 43 37 66**

Dotyczy spraw Sądu Najwyższego w Warszawie o sygn.:

1. III PO 6/18 (notowana pod numerem C-537/18),
2. III PO 7/18 (notowana pod numerem C-585/18),
3. III PO 8/18 (notowana pod numerem C-624/18),
4. III PO 9/18 (notowana pod numerem C-625/18).

W nawiązaniu do mojego pisma z dnia 17 października 2018 roku, o sygn. D. Prez. 15/18, w załączeniu przesyłam pismo wraz siedmioma odpisami, celem przedłożenia Panu Prezesowi Trybunału Koenowi Lenaertsowi i następnie składom orzekającym Trybunału w powyższych sprawach.

Jan Majchrowski

Sędzia Sądu Najwyższego
wykonujący obowiązki
Prezesa Sądu Najwyższego
kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej